

Sygn. akt I ACa 263/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Beata Wolfke - Kobzar (spr.)
Sędziowie:	SSA Iwona Biedroń SSO del. Artur Tomanek
Protokolant:	Małgorzata Kurek

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2014 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) BANK S.A. w W. (poprzednio (...)BANK S.A. w W.)**

przeciwko **D. R., Z. R. i (...)spółce z o.o. w K.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego Z. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 21 października 2013 r. sygn. akt VI GC 138/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego Z. R. na rzecz strony powodowej 5.400 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód (...)Bank S.A. w W. dochodził zapłaty 1.439.576 zł z odsetkami, kierując żądanie do Fabryki (...) sp. z o.o. w P. jako wystawcy weksla oraz do Z. R. i D. R. jako poręczycieli wekslowych.

Zarzuty od wydanego w sprawie nakazu zapłaty wnieśli pozwani poręczyciele, którzy zakwestionowali prawidłowość wypełnienia weksla, tak formalną (brak pełnej nazwy wierzyciela oraz daty umowy, w związku z którą został wystawiony), tak merytoryczną (weksel miał być zwrócony po wyegzekwowaniu przez wystawcę należności od pozwanego Z. R.).

Sąd Okręgowy ustalił, że przedmiotowy weksel został wystawiony przez pozwaną Spółkę na zabezpieczenie spłaty zadłużenia z umowy pożyczki hipotecznej z 7.04.2011 r. Wobec zaległości płatniczej pożyczkobiorcy powodowy Bank rozwiązał umowę, a następnie sporządził wyciąg z ksiąg bankowych na łączną sumę 1.439.575 zł i wypełnił weksel, oznaczając datę płatności na 21.03.2013 r. i bezskutecznie wezwał wystawcę do wykupu.

Przy takich ustaleniach Sąd Okręgowy uznał powództwo za uzasadnione. Sąd wskazał przede wszystkim, że zadłużenie Fabryki (...) sp. z o.o. nie jest kwestionowane. Sąd Okręgowy podniósł też, że stroną umowy pożyczki był (...)Bank S.A. w W., czego nie zmienia zawarcie umowy przy (...) Oddziału Spółki w O.. Dalej Sąd Apelacyjny stwierdził, że z umowy pożyczki nie wynika, by powód był zobowiązany do zwrotu weksla po wyegzekwowaniu przez pożyczkobiorcę należności od Z. R. – postanowienie § 11 umowy jest jednoznaczne i nie uległo później zmianie.

Wyrokiem z 21.10.2013 r. Sąd Okręgowy utrzymał nakaz w całości w mocy w stosunku do pozwanych poręczycieli, którzy go zaskarżyli. Apelację wniósł jedynie pozwany Z. R..

Wnosząc o zmianę wyroku przez oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w apelacji zarzucił:

- naruszenie art. 1 pkt 6 oraz art. 2 i 101 pkt 5 prawa wekslowego przez przyjęcie, że weksel został prawidłowo wypełniony;

- naruszenie art. 485 § 2 kpc przez wydanie nakazu zapłaty mimo braku ku temu podstawy, ponieważ złożone przez powoda dokumenty nie wskazują wierzyciela wekslowego;

- niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy wskutek pominięcia zeznań pozwanego na okoliczność łączącej strony umowy pożyczki, w szczególności treści

§ 11 pkt 3 porozumienia dotyczącego „zwrotu poręczenia wekslowego”.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i przyznanie mu kosztów postępowania apelacyjnego. Poinformował o zmianie nazwy na (...) BANK S.A.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Pozwany konsekwentnie wraca do zarzutu, że wierzycielem z umowy pożyczki jest mający osobowość prawną oddział (...) – Banku w O., tymczasem w nakazie wskazuje się na (...) Bank w W., choć w wekslu siedziby nie wskazano. Zdaniem pozwanego, powyższe braki pozbawiają dokument waloru weksla. Z powyższą argumentacją nie można się zgodzić, ponieważ osoba remitenta nie budzi wątpliwości – jest nim wskazany po słowach: „na zlecenie” (...) BANK S.A., będący jednocześnie wierzycielem z umowy pożyczki. Spółkę akcyjną identyfikuje firma, zaś określenie siedziby jest obowiązkowym elementem statutu (art. 304 § 1 pkt 1 i art. 305 ksh), co oznacza, że zaniechanie wskazania w wekslu siedziby powoda nie może być utożsamiane z brakiem koniecznego elementu weksla. Niezrozumiałe jest także twierdzenie, że w umowie pożyczki pożyczkodawcę oznaczono jako (...) – Bank, skoro we wszystkich dokumentach w tym w umowie widnieje (...) – BANK. Niezrozumiałe są również wywody apelacji dotyczące miejsca płatności weksla. Pozwany wskazuje, że błędnie oznaczono je jak wierzyciela wekslowego, tymczasem – jak podniósł Sąd Apelacyjny – wierzycielem jest (...) Bank S.A., zaś miejscem płatności siedziba jego Oddziału w O..

W konsekwencji za chybiony należało uznać zarzut wydania nakazu zapłaty mimo, że powód nie przedłożył weksla ani innego dokumentu z wymienionych w art. 485 kpc.

Sąd Apelacyjny nie podziela też zarzutu niewyjaśnienia istotnej w sprawie okoliczności, tj. powiązania zabezpieczenia wekslowego, w tym poręczenia,

z odzyskaniem przez pożyczkobiorcę należności od apelującego Z. R.. Zarzut ten pozostaje w oczywistej sprzeczności z jednoznaczną treścią § 10 a i b umowy pożyczki, gdzie weksel in blanco wystawiony przez pożyczkobiorcę i poręczony przez małżonków R. wskazuje się jako prawne zabezpieczenie spłaty pożyczki, zresztą obok innych zabezpieczeń.

W § 11 zamieszczono „postanowienia dodatkowe”, m.in. zobowiązanie pożyczkobiorcy do odzyskania do 30.06.2011 r., należności od Z. R. (pkt 3). Zapisy § 11 w ogóle nie nawiązują do § 10, a przeciwnie, w § 11 pkt 6 stanowi się, że

niewypełnienie warunków z pkt 1-5 będzie traktowane jako istotne naruszenie umowy i będzie skutkowało wyższym oprocentowaniem pożyczki, a nawet uprawni powoda do jej wypowiedzenia.

W tych okolicznościach twierdzenie skarżącego, iżby wypełnienie obowiązku z § 11 pkt 2 miało wyeliminować zabezpieczenia z § 10 i obligować Bank do zwrotu weksła, brzmi absurdalnie. Nie może więc skarżący skutecznie zarzucać nieuprawnionego pominięcia dowodu z jego zeznań, zwłaszcza że w zarzutach od nakazu utrzymywał, że obowiązek zwrotu weksła wynikał wprost z umowy. Nieobojętnym jest także, że wezwany do przesłuchania pozwany nie stawiał się na rozprawie, zaś zeznania świadka M. H. dopuszczono jako dowód w sprawie.

Z tych wszystkich przyczyn apelację oddalono na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie art. 98 kpc.

bp